Rastoča knjiga OŠ Šmihel

Predstavitev lokalnih ustvarjalcev

Pripravila: Meta Dragman, univ. dipl. bibl.

Šmihel, oktober 2016

Prim. dr. Peter Kapš

dr. Peter Kapš

Upokojeni zdravnik, specialist. Živi v Šmihelu. Služboval je v Zdravstvenem domu Novo mesto, Splošni bolnišnici Novo mesto in Brežice, UKC Ljubljana.

Napisal je 20 samostojnih knjig, petkrat sodeloval kot soavtor knjige, napisal več sto strokovnih člankov.

Vsaki novo nastali knjigi je sledila javna predstavitev, tudi na RTV SLO1, Vaš kanal, Studiu D in drugod.

dr. Peter Kapš, avtor strokovnih knjig

- Čebelica moja prijateljica: darila iz panja: med
- Bolezni dihal in čebelji pridelki
- Zdravljenje s čebeljimi pridelki (apiterapija)
- Primarij s Hreljina
- Čokolada kot hrana in zdravilo
- Hrana in rak
- Čaj in zdravje
- Odzivi organizma na med
- Mleko in zdravje
- Cviček: tudi hrana in zdravilo
- Mleko in mlečni izdelki
- Ateroskleoza – tihi ubijalec
- Vino, čudežni vir mladosti
- Voda za zdravje
- Na zdravje, starost
- Vino in zdravje: ugotovitve zdravnika o zdravilnih in škodljivih učinkih vina na človeka
- Med in zdravje
- Vino in zdravje

Dr. Peter Kapš, soavtor strokovnih knjig

- Čebelica – moja prijateljica : ohranimo čebele
- Bolezni srca in ožilja
- Čaj in zdravje
- Cviček

Dr. Peter Kapš: Med in zdravje

Med je živa snov, ki je ni mogoče ponarediti – sestaviti iz osnovnih elementov. Izdela ga lahko le čebela. Vsak med je enkraten, njegov vonj in okus nam pričarata cvet, na katerem je bil nabran, približata okolje, pa tudi razmere, v katerih je bil točen in hranjen. Med je hranilo in več kot to. Je lahko tudi zdravilo, poživilo, napitek. Sladkorji, ki jih je v medu v izobilju, mu dajejo kalorično vrednost, žlahtnejše pa so druge sestavine, ki jih med vsebuje v bistveno manjših količinah. Dragocenost medu odmerjata ravno pravšnja količina in kombinacija.

Dr. Peter Kapš
sporoča učencem ob začetku projekta
Rastoča knjiga

Vsem učencem želim veliko sreče, prebranih knjig in pridnega učenja.

Tone Jakše

Tone Jakše

področje delovanja: literarno ustvarjanje

Rodil se je leta 1944 v vasici Škrjanče pri Novem mestu. Šolal se je v Gimnaziji Novo mesto, na Pedagoški akademiji je študiral knjižničarstvo in slovenščino. Po diplomi je odpotoval na Švedsko, kjer je nameraval ostati nekaj mesecev, a se je njegovo bivanje raztegnilo na 14 let. Na začetku je opravljal različna dela, da bi se naučil jezika, potem pa se je zaposlil v stockholmski mestni knjižnici. V Stockholmu je organiziral šolo slovenskega jezika za otroke slovenskih izseljencev, ustanovil slovensko društvo, ki je izdajalo glasilo, na švedskem radiu je vodil oddaje v slovenskem jeziku in za TV pripravil nekaj oddaj o Sloveniji. Ko se je vrnil v Slovenijo, se je zaposlil kot novinar pri Dolenjskem listu, kjer je objavljal reportažne zapise o starejših ljudeh z Dolenjske, Bele krajine in Posavja. Te zapise je nato objavil v štirih knjigah. Napisal je knjige: Proza: Iz takih korenin, Naše korenine, Dolenjski obrazi, Poti iz sanj (prevedel v švedščino), Tak je bil naš čas, Oh, ta ljubezen, Okus po pelinu. Poezija: Štiri pota in razpotja.

Tone Jakše

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

Priporočam branje mojih knjig, v katerih sem zapisal marsikatero pametno misel, ki so mi jo zaupali stari ljudje.

Ana Vidmar

Ana Vidmar

področje delovanja: literarno ustvarjanje

Anica Vidmar, literarno le Ana, je bila učenka OŠ Šmihel. Po končani Ekonomski šoli se je zaposlila v Mladinski knjigi, ki je bila pravi naslov za spoznavanje literature. Živi in ustvarja v Šmihelu. Izdala je tri pesniške zbirke za odrasle: Pesmi, Stihi življenja, V koščku svetlobe. Za prvo knjigo (Pesmi) pravi, da je povsem začetniška in res samo njena, saj ni bila deležna nobene obdelave. Druga knjiga (Stihi življenja) je izšla po smrti njenega moža, ko so se pesmi kar trgale in hitele na plan. Lektor je bil pesnik Franci Šali. Tretjo knjigo (V koščku svetlobe) si je podarila za 60. rojstni dan. Je bolj lahkotna toda s pridihom preživetega, kar ponazarja naslov, ki govori o spreminjanju pogleda v zahajajočo zarjo. V knjigi Fržonija je objavila zgodbice, pesmice in pobarvanke. Knjigo si je podarila za 70. rojstni dan in jo posvetila svojim in vsem drugim vnukom. Zgodbe opisujejo žensko v različnih življenjskih situacijah in letih.

Ana Vidmar

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

Branje je za um to, kar je telovadba za telo.

Besede so najmočnejše mamilo, premagajo tudi najbolj trde.

Janko Orač

Janko Orač – slikar, grafik

Živi in ustvarja v Šmihelu in Zibiki. Rojen je bil leta 1958 v Celju, otroštvo je preživel v Zibiki. Šolal se je na grafični šoli v Ljubljani. Leta 1997 je diplomiral na šoli za risanje in slikanje. Podiplomski študij grafike je nadaljeval na Akademiji za likovno umetnost v Zagrebu.

Javna predstavitev: Dolenjski muzej, Galerija Božidar Jakac, Koroška galerija Slovenj Gradec, Galerija sodobne umetnosti Celje, Zagreb, Split, Karlovec, Torun, Celovec, Gorica, Italija. Imel je več kot 70 samostojnih razstav. Je avtor in vodja slikarskih kolonij Novomeški likovni dnevi in Zibika-Tinsko.

Za svoja dela je prejel številna priznanja.

Janko Orač

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

Veliko uspeha!

Branko Šuster

Branko Šuster

področje delovanja: likovna pedagogika, likovno ustvarjanje

Živi v Šmihelu. Njegova poklicna pot je bila povezana s pedagoškim delom. Od leta 1987 do 2014, ko se je upokojil, je poučeval likovno umetnost na OŠ Grm. Vzporedno s pedagoškim delom je ustvarjal likovna dela, predvsem reliefe iz žgane gline in slike. Svoja dela je predstavil na več samostojnih in skupinskih razstavah.

Branko Šuster

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

„Postati je več kakor biti.“
(Paul Klee, slikar)

Mitja Sočič

Mitja Sočič

področje delovanja: gledališka in glasbeno raziskovalna dejavnost

Bivši učenec naše šole. Zaposlen v Anton Podbevšek Teatru na področju organizacije gledaliških dogodkov, občasno v vlogi asistenta režije in inspicienta. Sistematično je raziskoval slovensko popularno glasbo. Projekt Novo mesto glasbe je nastajal 4 leta in zajema zgodovino novomeške popularne glasbe v obliki razstave, publikacije in filma.

Javna predstavitev: razstava Novo mesto glasbe, Dolenjski muzej Novo mesto, Film Novo mesto glasbe, Dolenjski muzej in KC Janeza Trdine, udeležba na festivalih filma v Sloveniji in na Hrvaškem.

https://www.youtube.com/watch?v=UqALjaxK8C0

Mojca Peček

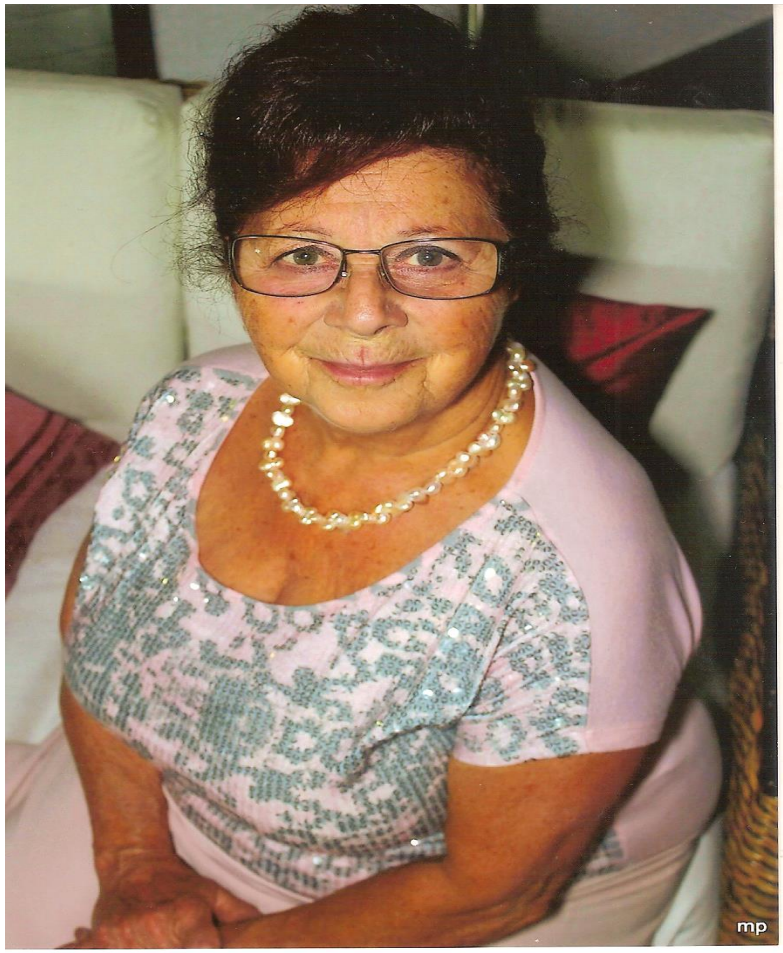

Mojca Peček
področje delovanja: ročna dela

Gospa Mojca Peček je ljubiteljica ročnih del. Že od majhnega je občudovala različne izdelke, kasneje pa je veliko od tega izdelovala tudi sama. Klekljana čipka ji je bila najljubša in najlepša, zato je imela veliko željo, da bi se naučila klekljati tudi sama. To sedaj počne že več kot 14 let.

Javna predstavitev: Razstava čipk v Dolenjskih Toplicah, december 2015

Mojca Peček

sporoča učencem ob začetku projekta
Rastoča knjiga

Znanje je nekaj, česar ti nihče ne more vzeti.
Učite se za svoje dobro.

Janez Doltar

Janez Doltar– avtor besedil za popevke

Janez Doltar izhaja iz Bele krajine, živi v KS Regrča vas. V Črnomlju je končal osnovno šolo in gimnazijo. Že v gimnazijskih letih je bil kulturno in glasbeno aktiven. Diplomiral je na Visoki šoli za organizacijske vede v Kranju.

Z glasbenim etno projektom **Bela krajina le tebi** je dobil priznanje kot avtor, izvajalec in promotor belokranjske etno glasbe v širši slovenski prostor.

https://www.youtube.com/watch?v=prkcfNuUCH0

Pred leti je ustanovil skupino Dežur, ki je nizala uspeh za uspehom in 2004 zmagala na največjem Slovenskem festivalu Slovenska popevka.

Sabina Šiler Hudoklin

Sabina Šiler Hudoklin
področje delovanja: likovna umetnost

Rada opazuje, čuti, ponotranji in nato izrazi te misli, občutja. Grafika jo je prevzela, ker zaradi posrednega procesa preseneča. Nudi možnosti za eksperiment. Ne gre le za umetnost – tu je prisotno tudi fizično delo, barve, kisline …

Veselje ob dobrem odtisu je veliko.

Zadnja javna predstavitev: samostojna razstava v knjižnici Mirana Jarca, maj 2016.

Sabina Šiler Hudoklin

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

Ob prebiranju knjig razmišljajte tudi o tem, kako bi jih sami napisali, kakšen jezik je uporabljen ali pa bi ga uporabili vi.

Hana Klemenčič

Hana Klemenčič

področje delovanja: pisanje pesmi, skladb

Hana obiskuje 8. razred OŠ Šmihel. S pisanjem pesmi se je začela ukvarjati v 4. razredu, ko so imeli nalogo, da napišejo pesem o soncu. Sodelovala je na različnih literarnih natečajih, šolskih prireditvah in praznovanjih. Svojo poezijo pogosto združi z glasbo, katere avtorica je sama.

Siva kepica sladoleda

Le kakšen je sivi sladoled,
tak, ki nima ne barv, ne okusov,
pa tudi če je bilo na njem še toliko poskusov,
sladoled se ni spremenil,
le hitro se je topil.
A ko se je topil
in je njegova ledena sredica
postala le na pesku potica,
se je spremenil v barve ... take .. .čudovite,
tako pisane, tako barvite,
čista mavrična raztopina,
a kaj, če nas je kepica prepozno navdušila
ter se v okolje zlila.

Suzana Lipar

Suzana Lipar

področje delovanja: umetniško ustvarjanje, vodenje ustvarjalnih delavnic, pisanje pesnitev, poezije

Umetnost je zanjo stičišče raznih področij. Ustvarja vsak dan. Ali v obliki ročnih umetnosti ali v besedi. Idej je vedno v izobilju. Naj so še tako nenavadne. Na ustvarjalnem področju je aktivna zadnjih 15 let, piše pa dobrih 5 let. S svojimi deli se je predstavila na raznih manjših razstavah (Mozirski gaj, galerija Krka). Na slikarski razstavi Vide Praznik je podelila doživljanje Breze v besedi skozi moje oči.

Javna predstavitev: slikarske razstave: Pastel (2007, 2009,2010), razstava slik iz Jeansa (2016), Bele breze 2016 –poezija

Suzana Lipar

sporočilo učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

Negujte svojo zvedavost, radoživost in ustvarjalnost. Ko vas življenje povabi recite DA in rastite … tudi s knjigo.

Franc Pavlakovič

področje delovanja: pisanje pesmi

Izhaja iz belokranjske vasice Balkovci, živi v Šmihelu. Mnogi ga poznajo kot zagretega gasilca in nekdanjega dolgoletnega tajnika PGD Šmihel. Pesmi so njegovo veliko veselje že od malih nog. Svoje otroštvo je preživel s svojimi vrstniki v naravi, ko so se kot pastirci potikali po bližnjih poljih in skrbeli za živino. Že takrat so otroci kovali otroške pesmi in priložnostne zbadljivke, ki so popestrile njihov vsakdan. S šolo pa so prišle tudi daljše pesmi, ki so jih takrat učenci morali deklamirati na pamet. In mnogo od njih zna Franc recitirati še danes! V času šolanja je spoznal svojega vzornika in domačina Otona Župančiča, ki prihaja iz bližnje Vinice. Vsi ti vplivi so Franca spodbudili, da je kot mladenič v svojih 20-ih letih začel sestavljati svoje lastne pesmi, ki so velikokrat šaljivo, drugikrat pa povsem realistično opisovale naravo, soljudi in vsakdanja opravila ter dogodke. Lepa slovenska beseda je bila za Franca pomembna ne samo pri njegovem pesniškem ustvarjanju, ampak tudi v njegovi službi. Kot matičar na novomeški občini je poročil preko 1200 parov in prav vsakega izmed njih pospremil v zakon s prijaznim nagovorom. Veliko njegovih pesmi je posvečenih domačim gasilcem, Šmihelu, Novemu mestu, upokojencem in njegovim najbližjim. Kljub veliko ustvarjenim pesmim ni nikoli izdal lastne pesniške zbirke, so pa njegova posamezna dela objavljena v več publikacijah. Tako najdemo njegovo prozo v gasilskih zbornikih, Šmihelčanu in v publikaciji Snovanja, ki jo izdaja Društvo upokojencev Novo mesto. Zdaj ustvarja malo manj in se raje potopi v svet križank.

Franc Pavlakovič. GASILSKA

Gasilec biti je humano,
v nesreči vsem pomaga,
to mu je od rojstva dano,
to članska mu dolžnost nalaga.

Gasilec biti, to je nuja,
je jasno skoraj kot na dlani,
kdor se včlaniti še kuja,
se sam nesreče ne obrani.

Gasilec biti je čast in dika,
to se zaveda staro mlado,
vsak v uniformi rad se slika,
zlasti, ko gre v parado.

Gasilec je postave čvrste,
karakter je in veličina,
ko vključi se v bojne vrste,
v napad na rdeč‘ga petelina.

Gasilec buden je stražar,
pripravljen vedno dan in noč,
če kje zaneti se požar,
piskoči hitro na pomoč.

Franc Pavlakovič

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

Radi se učite.

Simon Orač

Simon Orač

področje delovanja: literarno ustvarjanje

S prepletanjem besed se ukvarja že dolgo. Sprva so bili to zapisi misli in domišljijskih zgodb v obliki dnevniških zapiskov, kasneje pa je svojo ustvarjalnost izražal v besedilih pesmi rock skupine, v kateri je bil tudi sam član. Pred koncem srednje šole je postal soavtor scenarija za celovečerni film, ki so ga kasneje s prijatelji tudi posneli. Svinčnik je zamenjal za tipkovnico in svetu svoje ustvarjanje predstavil v zapisih na blogu. Decembra 2015 je izdal svoj knjižni prvenec Famiglia, v zadnjih letih pa je sodeloval tudi na več literarnih natečajih.

Simon Orač

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

Zaupajte vase in uživajte!

Katarina Avbar

Katarina Avbar

Področje delovanja: slovenska kantavtorica, tekstopiska, skladateljica, pevka, igralka, producentka, profesorica slovenščine.

Bivša učenka naše šole, danes živi in dela v Ljubljani.

https://www.youtube.com/watch?v=GGqTGV44k1U

Rajko Šajnovič

Rajko Šajnovič

področje delovanja: romski pesnik, pisatelj, pravljičar, prevajalec in pobudnik uvedbe instituta romskega svetnika

Otroštvo in nekaj draslih let je preživel v novomeškem romskem naselju Šmihel. V času, ko je kot samouk z dvema razredoma osnovne šole začel Romom pisati razne prošnje, pritožbe in pisma, je, kot je nekoč zapisal, v življenju Romov vladala dolgotrajna, trdovratna in kronična revščina. »Mnogi so živeli še pod šotori in v barakah. Prve prošnje in pritožbe sem pisal z barvicami,« pravi.

Leta 1983 je bil prvi predsednik prvega romskega društva v državi. Večinoma v samozaložbi je izdal številna dela: Biti Rom Romski otrok/Ovi Rom Romano čhavoro 2000), Romske pravljice/Romanee vištorje (2005), prevod Poezij in pesmi dr. Franceta Prešerna (2006), Rajkove pesmi/ Rajkoskare džilava (2010), Sveto pismo za otroke/Biblija vašu čhavora (2011),

Šajnovič, ki je svojo prvo pesem Reven cigan napisal leta 1982, se danes lahko pohvali s številnimi zahvalami šol, ki jim je podaril svoja dela, ob 10. obletnici Foruma romskih svetnikov leta 2013 je prejel tudi priznanje za pobudo uvedbe romskega svetnika.

Sedaj že nekaj let živi in ustvarja v Kočevju. Napisal je knjigo Vrata k bogu/Dara ku devel, prevedel Slovenske basni in živalske pravljice ter nekaj slovenskih ljudskih pesmi. Izdelal je tudi več kot 300 strani obsežen slovensko-romski slovar ter delo Rom je drugačen od drugih?, v katerem govori tudi o sebi.

Rajko Šajnovič: Šmihelčan (Šmihelčano)

„Spominjam se stare pošte, stare trgovine, kje smo nakupovali, ko smo imeli denar. Dobro se spominjam nekaterih imen takratnih prodajalcev, gospod Peter, gospa Slavka, gospa Stanka. Potem imam lep spomin na staro mesarijo, kjer smo nakupovali mast, vampe, vime, prašičje parklje, glave, repe, ušesa, parklje. Nato me spomin odpelje v staro menzo v stavbi, ki smo jo imenovali internat. Jaz in mama sva včasih sekala drva in pomagala v menzi za hrano. Bil sem vesel, ker sem vedel, da se bom do sitega najedel dobrot. Iz kuhinje je dišalo po dobrotah. Potem grem naprej s svojim spominom v prvo priljubljeno Hrastarjevo gostilno, kjer smo pili, moj očka je včasih zaigral na harmoniko, peli smo in plesali. K šmihelskemu župniku sva jaz in mamica hodila prosit hrano in sveče, da smo imeli luč in sem lahko pisal in bral.“

Justina Husu

Justina Husu

področje delovanja: pisanje pesmi, misli, vodenje prireditev

Od malih nog jo spremljajo literatura, pesem in gledališče, saj je v času šolanja predvsem javno nastopala, kot učiteljica ustvarila številne prireditve v šoli in izven nje, zadnja leta pa svoja spoznanja in čutenja preliva v besedila. V besedo pesmi in lirizirane proze vnaša svoje čutenje, vero, upanje, predvsem pa ljubezen in spoznanja, da je veličina našega srca, duše neizmerna in danes pri naši rasti podpira celotno stvarstvo. V mislih življenja pa opogumlja sebe in druge za pogumne korake v življenju.

Justina Husu

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

METULJI BESED

Besede so metulji,
iz bube čustev porojeni,
njih krila ljubi so pomeni,
ki prhutajo v srce.
Besede so metulji sreče,
iz ljubezni čiste porojeni,
in če v jeziku našem govorijo,
svetlobo sveto prebudijo,
da vse v lepotah stvarstva oživi.
Besede so metulji mene,
v srcu mojem porojeni,
ki poletijo čez polje,
poljubit nove čudeže.

Karmen Jenič

Karmen Jenič

področje delovanja: literarno ustvarjanje

Bivša učenka, danes učiteljica na naši šoli.

Moje pisanje se je začelo, ko sem nekega dne kot šolska knjižničarka iskala primerno otroško knjižico, ki bi govorila o notranjem bogastvu materialno revnih otrok. Nisem je našla, zato sem se usedla za računalnik in zapisala svojo zgodbo. Kajti v življenju je najlažje kritizirati in malce manj lahko je ponuditi rešitev. Nastala je knjižica Gabi, ki je zelo drobna, hkrati pa mi je zelo dragocena. Največji izziv se je zgodil, ko so me redovnice, ki so navzoče tudi v našem šolskem okolišu, prosile, če bi zapisala življenjepis njihove ustanoviteljice. Dogovorili smo se za 30 strani, po dveh letih temeljitega študija raznovrstne tuje in domače literature je leta 2011 nastala knjiga Koliko je ura? s 300 stranmi. Nekaj let pozneje je prišla prošnja, če lahko napišem šmarnice, ki bi jih po mnogih slovenskih župnijah vsak majski večer brali otrokom. Uporabila sem razne izkušnje iz svojega učiteljskega življenja in nastala je knjiga Dobiva se pri kapelici. Istega leta (2015) je izšla tudi knjižica Pripravljena na pot, ki je nekakšno slovensko nadaljevanje biografije Koliko je ura?

Javna predstavitev: Knjiga Koliko je ura? je bila predstavljena oktobra 2011 v Ljubljani. Šmarnično branje »Dobiva se pri kapelici« pa je bilo vsak dan v maju 2015 brano pri številnih šmarničnih srečanjih po Sloveniji, med drugimi tudi v Šmihelu in na Lakovnicah, prav tako so junija 2015 vsak dan prebrali po eno poglavje na Radiu Ognjišče.

Karmen Jenič

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

- »Papir vse prenese, tipkovnica pa tudi. Ko vas bo življenje tiščalo ali neizmerno razveseljevalo, tipkajte in pišite, čičkajte in črtajte … in kar naenkrat bo sonce močnejše zasijalo.«

Karmen Jenič: Razlito olje in šiba

Filip se je zjutraj zbudil in v trenutku postal slabe volje. Zunaj je bilo vse sivo. Deževalo je. S Tobijem sta bila dogovorjena za košarko. Tokrat na šolskem igrišču, saj si Filip ni želel, da bi bil kdo pozoren na njegove lepe ali grde besede, kot se je to zgodilo včeraj, ko je srečal nekega gospoda z imenom don Bosko. V stanovanju je bila tišina. Mama je bila to soboto v službi, starejša sestra pa je že šla na tenis. Ko je pomislil na to, je iz ovoja vzel teniški lopar, ki mu ga je podarila sestra. »To darilo je neprecenljivo,« mu je rekla. To besedo ima zelo rada in jo ponovi gotovo desetkrat na dan. Vzel je lopar iz ovoja in nekajkrat zamahnil. Morda bi celo premagal sestro. Po moško je zamahnil in nenadoma … »Resk!« Zaslišal se je močan ropot, hip zatem pa je nekaj močno zažvenketalo. Lučko na nočni omarici, staro točno en teden in tri dni, je odneslo v zid. Razletela se je. Filipu je postalo kar slabo. »Kaj bom rekel? Kaj bom rekel?« je ponavljal, ko je gledal razbito luč. »Rekel bom, da je bil veter.« Ne, to ni izgovor. Zunaj je popolnoma mirno in tak rušilni vihar nima od kod priti. Lahko bi rekel, da je bil tu Tobija in da se je zaletel ob mizo in … Tudi to ne gre, ker bi se morala v mizo zaleteti najmanj gorila, da bi povzročila takšno razdejanje. »Kaj naj rečem?« je jezno zavpil Filip in brcnil v steno. Potem pa je nekdo potrkal na steklena vrata balkona. »Filip,« ga je poklical prijazen glas. »Lahko odpreš?«Fant se je obrnil in na balkonu je stal don Bosko.

»Sem mislil, da se sprehajate samo po dvoriščih, ne pa tudi po domovih neznancev,« mu je zabrusil Filip, besen, da ga je don Bosko videl takšnega.»No, marsikaj se me da srečati,« je odgovoril obiskovalec in nadaljeval: »Prišel sem tu povedat eno zgodbo iz svojega življenja. Če

Z zdelanimi čevlji je mirno odstranil nekaj črepinj razbite luči in Filipu pomignil, naj sede na preprogo. Filip ga je poslušal in napel ušesa. »Star sem bil 8 let,« je začel don Bosko. »Z bratom Jožetom sva bila sama doma, igrala sva se zunaj z leseno palico. Naenkrat se je palica znašla na strehi. Spomnil sem se, da imamo še eno takšno na omari v kuhinji in stekel sem v hišo. Omara je bila visoka, jaz pa sem bil majhen.« »Lahko bi vzeli stol,« je Filip pametno komentiral. »Saj sem tudi ga,« je odvrnil don Bosko. »Prislonil sem stol, stopil na prste, se stegnil, kakor sem se lahko, in ob tem nekaj zadel. Počilo je, steklenica z oljem pa je padla na tla in se razletela.« Filip se je ozrl po črepinjah na preprogi in pogoltnil slino. Don Bosko je nadaljeval: »Noge so se mi tako tresle, da sem komajda splezal s stola. V hišo je nato pritekel še Jože in najprej je vprašal, kaj bo rekla mama. Pospravila sva črepinje, oljni madež pa se je še kar širil in večal.« »In kaj je rekla mama? Ste ji rekli, da je steklenica sama padla?« je vprašal Filip. »Ne, nisem tega rekel. A ti misliš, da lahko steklenica cel teden lepo stoji, nato pa kar naenkrat sama od sebe pade?« je vprašal don Bosko. Filip je molčal. »Šel sem do žive meje in odrezal tanko palico,« je nadaljeval don Bosko.

»Ko je prišla mama, sem ji povedal vse po resnici. Ponudil sem ji šibo in ji rekel, da me lahko natepe, ker sem si to zaslužil.« Filip je bil negotov. »Ste mi prišli povedat, da moram sedaj v gozd po palico in prositi mamo, naj me z njo natepe?« je vprašal don Boska. »Prišel sem ti povedat nekaj drugega. Pravi fant je tako pogumen, da po pravici pove, če je kaj storil narobe. Zna sprejeti posledice. Temu se reče odgovornost. V šoli si to besedo slišal že velikokrat, ne? Če te ni strah razbiti, naj te tudi ne bo strah sprejeti kazen. Se ti ne zdi?« Filip je komaj vidno prikimal. Don Bosko mu je še skuštral lase, nato pa stopil k balkonskim vratom. »Za začetek pospravi črepinje,« mu je še svetoval in pomežiknil, nato pa ga ni bilo več.

Igor Plut

Igor Plut

Področje delovanja: likovna umetnost in oblikovanje

Hišnik na OŠ Šmihel.

Svojo ustvarjalnost izraža skozi slikanje, obdelavo lesa in železa. S svojimi ročnimi spretnostmi in z občutkom za estetiko oblikuje tudi kamine. Okolico cerkve pri svetem Vidu krasi kovinska umetnina v obliki križa. Njegovo ustvarjalnost smo na šoli opazili, ko je za najrazličnejše dogodke ustvaril izjemne umetniške rekvizite, oblikoval scene za prireditve in pripomogel k izboljšavam pri urejenosti šole v Šmihelu, predvsem pa je svoj pečat pustil pri novi podobi podružnične šole v Birčni vasi. S svojimi slikarskimi deli predvsem razveseljuje sebe in svoje bližnje, štiri slike pa je podaril novomeškemu vrtcu Pedenjped, enota Ostržek.

Vera Lukšič

Vera Lukšič

področje delovanja: slikanje

Je ljubiteljska slikarka. Ustvarja predvsem v tehniki akril in akvarel. Najraje slika krajino in tihožitje. Sodelovala je na več kot 150 razstavah doma in v tujini. Imela je 6 samostojnih razstav. Udeležuje se različnih kolonij in ekstempor, na katerih je prejela že več nagrad in priznanj pa tudi certifikat.

Živela je na Uršnih selih, zdaj pa živi in ustvarja v Dolenjskih Toplicah.

Vera Lukšič

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

Vsem učencem želim veliko uspeha v šoli in nadaljnjem življenju, da bi dosegli čim višje cilje, da bi tudi iz vaše šole postali znani ljudje, da bi vašo slavo ponesli daleč v svet.

Pavel Klobučar

Pavle Klobučar

področje delovanja:
pisanje poezije, nastopanje na prireditvah z recitiranjem

Je upokojen avtomehanik – strugar. Živi in ustvarja na Uršnih selih. Že pred upokojitvijo je bil član balinarskega društva Cestno podjetje in pobudnik balinarskega društva Makute na Uršnih selih. Prav tako je član Upokojenskega društva Uršna sela. Članstvo v obeh društvih ga je pripeljalo do vključitve v literarni krožek Društva upokojencev, kjer se udeležuje literarnih večerov in predstavlja svoje pesmi. Te pa je predstavil tudi na srečanju literatov Dolenjske, na prireditvah Pozdrav pomladi na Lazih, praznovanjih dneva KS Uršna sela, na kulturnem dnevu na podružnični šoli Birčna vas. Izdal je pesniško zbirko z naslovom Skozi čas, v kateri je poleg pesmi predstavil tudi nekaj lastnoročnih izdelkov, ki v miniaturi predstavljajo rekvizite in orodja iz njegove mladosti.

Pavel Klobučar

sporoča učencem ob začetku projekta Rastoča knjiga

Dragi učenci,
naj vam projekt Rastoča knjiga v čim večji meri pomaga razkriti veličino in bogastvo slovenskega jezika.

Jasna Plesec

Jasna Plesec
področje delovanja: pisanje proze

Po poklicu je profesorica slovenskega jezika in univ. dipl. bibliotekarka. Od leta 1996 je poučevala slovenščino na srednji šoli. Zadnjih nekaj let dela v gospodarstvu, in sicer na kadrovsko-finančnem področju. Pri šestnajstih letih je napisala roman Grenkost njenega življenja, potem pa je kratke zgodbe objavljala v revijah in Dolenjskem listu – pod psevdonimom.

Bila je učenka naše šole, danes živi in dela v Žireh.

Jasna Plesec

V čem se razlikuje branje od posedanja pred zasloni? Branje ti razkriva skrivnosti, dogajanje, čustvovanje in mišljenje drugih ljudi, spoznavaš različne kulture, religije, običaje. Ne da bi se učil- naučiš se lepega izražanja in pravilnega pisanja besed in tvorjenja povedi. In to res popolnoma brez učenja ali „piflanja“ pride kar samo od sebe. Naučiš se tudi strpnosti do drugačnih, do nemočnih, predvsem pa znaš biti sam s seboj. Posedanje pred zasloni pa ponuja ponavljajoča dejanja in ene in iste dogodke, ko igraš igrice ali se kako drugače kratkočasiš. Je res pomembno, koliko jih ustreliš? Zakaj streljaš? Boš zadel zajca, ga odrl in potešil lakoto? Mislim, da ne, le tvoj dragoceni čas, ki bi ga lahko namenil igranju s prijatelji zunaj, uživanju ob branju knjig, staršem kot pomoč pri domačih opravilih – zbeži in nikoli več se ne vrne. Meni je bil v času šolanja dan prekratek, ker sem hotela knjigo hitro prebrati do konca. Tako sem prebrala ogromno knjig. Ko je teh zmanjkalo, pa sem prebirala tudi stripe (Mikijev zabavnik, tuje Komandant Mark, veliki Blek …), vsi verjetno poznate Mikija Mustra in njegovega Zvitorepca, Trdonjo in Lakotnika. Besedno izražanje mi nikoli ni delalo težav in kmalu sem zase pisala pesmi. S tem sem dajala iz sebe tisto, česar nisem upala, želela ali smela povedati. V srednji šoli je sledil roman in kratke zgodbe, sedaj pa doživljam pomanjkanje časa zato nastajajo zgodbe ponoči in samo v moji glavi.

Jasna Plesec

sporoča učencem obzačetku projekta Rastoča knjiga

Naj vam ne bo žal razvijati svojih sposobnosti in pokazati tistim, ki jim zaupate. Človek še vedno toliko velja, kakor zna !

ZAHVALA

Spoštovani dr. Peter Kapš, g. Tone Jakša, ga. Ana Vidmar, g. Janko Orač in g. Branko Šuster, zahvaljujemo se vam za podarjene umetniške kataloge in knjige. Vaša dela bodo zagotovo obogatila knjižnično zbirko naše šolske knjižnice.

učenci in delavci OŠ Šmihel